

35 DÍVEK ZAČALO.
ALE VÍTĚZKOU MŮŽE BÝT POUZE JEDNA.

PRVNÍ

KĪERA CASSOVÁ

COOL
BOO

COQ
BOO

PRVNÍ

KĚRA CASSOVÁ

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2014 by Kiera Cass

Translation © Jana Montorio Doležalová, 2015

ISBN 978-80-7447-100-1

*Pro Callawaye,
kluka, který vylezl do stromového domku v mém srdci
a učinil mě korunou na svém vlastním.*

KAPITOLA 1

Tentokrát jsme byly ve Velkém sálu a trpěly při další lekci etikety, když okny proletěly cihly. Elise okamžitě skočila na zem a s fňukáním se začala plazit k postranním dveřím. Celesta se zapištěním vyrazila k zadní stěně místnosti, přičemž jen taktak unikla spršce roztrštěného skla. Kriss mě popadla za nadloktí a společně jsme se rozběhly k východu.

„Honem, dámy!“ zakřičela Silvia.

Do vteřiny se u oken seřadily stráže a spustily palbu, jejíž zvuk mi hřměl při útěku v uších. Na tom, jestli rebelové útočí kameny, či nebezpečnějšími zbraněmi, už nezáleželo. I ta nejmenší agrese vůči paláci byla trestaná smrtí. S útoky už nikdo neměl trpělivost.

„Nesnáším běh na podpatcích,“ bručela Kriss s dlouhou sukní přehozenou přes ruku a s očima upřenýma na konec chodby.

„Jedna z nás si na to bude muset zvyknout,“ poznamenala zadýchaně Celesta.

Zakoulela jsem očima. „Jestli to budu já, budu nosit každý den jen tenisky. Tohle mě už nebaví.“

„Mlčte a utíkejte!“ zaječela Silvia.

„Kudy se dostaneme dolů?“ strachovala se Elise.

„A co Maxon?“ funěla Kriss.

Silvia neodpověděla. Jak jsme za ní pospíchaly bludištěm chodeb a hledaly cestu do sklepení, míjely jsme v protisměru nekonečný proud strážců. Opravdu jsem je obdivovala a žasla jsem nad jejich odvahou běžet kvůli ochraně druhých *do* nebezpečí.

Muži v uniformách ženoucí se kolem nás byli naprosto nerozlišitelní jeden od druhého, dokud jsem se pohledem nesetkala s povědomým zeleným očima. Na Aspenovi nebyl znát ani strach ani nervozita. Stál před ním problém a on ho musel vyřešit. Takový prostě byl.

Zahlédli jsme se jen na krátký okamžik, ale i to bylo dost. S Aspenem mi stačil zlomek vteřiny, abych mu beze slov pověděla *Bud' opatrný a vrať se v pořádku*. Stejným způsobem mi odpověděl *Neboj, hlavně se opatruj*.

Zatímco jsem neměla potíže komunikovat s ním beze slov, mluvit s ním nahlas byl vážně problém. Náš poslední rozhovor neskončil zrovna šťastně. Chystala jsem se právě opustit palác a požádala jsem ho o čas, abych se po Selekcii mohla vzpamatovat. Jenže nakonec jsem v soutěži zůstala a zatím jsem mu ani nevyšvětlila, jak k tomu došlo.

Možná se mnou už ztrácel trpělivost a přestával ve mně vidět jen to dobré. Musela jsem to s ním spravit, protože jsem si život bez něj nedokázala představit. Dokonce i nyní, kdy jsem doufala, že si Maxon vybere mě, mi svět bez Aspена připadal nemyslitelný.

„Tady je!“ zvolala Silvia a zatlačila do tajného panelu ve zdi.

Se Silvii a Elise v čele jsme vyrazily po schodech dolů.

„Zatraceně, Elise, přidej trochu!“ seřvala ji Celesta. V té chvíli jsem jí tu hrubost odpustila, jelikož totéž jsme měly na jazyku i my ostatní.

Cestou do temnoty jsem se snažila smířit se s následujícími hodinami promarněnými tím, že se budeme ukrývat jako myši. Naše hlasité kroky překrývaly všechny ostatní zvuky, dokud se přímo nad námi neozval mužský hlas.

„Stůjte!“ zakřičel.

Kriss a já jsme se otočily zároveň. Ze tmy se vynořil strážce.

„Počkejte!“ zavolala Kriss na dívky pod námi. „To je stráž.“

Zůstaly jsme stát a těžce jsme oddychovaly. Když k nám konečně dorazil, také sotva popadal dech.

„Promiňte, dámy, ale rebelové utekli hned, jak jsme zahájili palbu. Zdá se, že dnes neměli náladu bojovat.“

Silvia, která si dlaněmi uhladila šaty, promluvila za nás. „Prohlásil král situaci za bezpečnou? Pokud ne, vystavujete tyto dívky velkému riziku.“

„Za bezpečnou ji prohlásil velitel stráže. Jsem si jistý, že Jeho Výsost...“

„Vy nemluvíte za krále. Pojdte, dámy, pokračujeme.“

„To myslíte vážně?“ podivila jsem se. „Jdeme se schovat úplně zbytečně.“

Silvia po mně střítila pohledem, který by na místě zarazil i rebela, tak jsem pusu zase honem zavřela. S naší učitelkou jsem si vybudovala něco jako přátelství, když mi dávala lekce navíc, čímž mi nevědomky pomáhala přijít na jiné myšlenky a neřešit pořád jen Maxona a Aspena. Po mém malém husarském kousku ve *Zprávách* před několika dny se náš vztah rozplynul. Otočila se na strážce a řekla: „Vrátíme se, až budete mít oficiální příkaz od krále. Jdeme, dámy.“

Vyměnila jsem si se strážcem zoufalý pohled a naše cesty se rozdělily.

Když pro nás o dvacet minut později přišel jiný strážce a sdělil

nám, že se můžeme vrátit nahoru, Silvia neprojevila ani trochu lítosti.

Zato mě celé to zbytečné zdržení pěkně štvalo. Nepočkala jsem na Silvii ani na ostatní dívky a vystoupala schody kamsi do přízemí, odkud jsem pokračovala stále zutá a s botami zavěšenými na prstech do své komnaty. Komorné jsem v ní nenašla, ale na posteli na mě čekal stříbrný tácek a na něm obálka.

Okamžitě jsem poznala Mayin rukopis. Obálku jsem roztrhla a dopis v ní doslova zhltdala.

Ames,

jsou z nás tety! Astra je dokonalá. Pála bych si, abys ji viděla na vlastní oči, ale všichni chápeme, že teď musíš zůstat v paláci. Myslíš, že se uvidíme na Vánoce? Ty už klepou na dveře! Musím jít zase pomoci Kenně a Jamesovi. Nemůžu uvěřit, jak je jejich dcera rozkošná! Připojuju fotku. Máme tě moc rádi!

May

Zpod dopisu jsem vytáhla lesklou fotografii. Byli na ní všichni, až na mě a Kotu. James, Kennin manžel, celý zářil. Skláněl se nad svou ženou a nad jejich dcerkou s opuchlými očkami. Kenna seděla na posteli, držela ten růžový uzlíček v náruči a tvářila se jak spokojeně, tak i vyčerpaně. Máma s tátou se dmuli pýchou a nadšení May a Gerada z obrázku úplně čiselo. Jistě že Kota nepřišel – z takové příležitosti neměl co vytěžit. Já jsem tam ale být měla.

A nebyla.

Byla jsem v paláci a někdy jsem vážně nechápala, proč tu vlastně jsem. I po tom všem, co Maxon udělal, aby mě v soutěži udržel, dál trávil čas s Kriss. Zvenku na palác vytrvale útočili rebelové,

kdežto uvnitř moje jistoty drtil král a jeho ledová slova. Mezitím se kolem mě motal Aspen, kterého jsem musela držet v tajnosti. Zároveň tu byly všudypřítomné kamery, které kradly kousky z našich životů, aby jimi mohly bavit diváky. Ze všech stran jsem byla tlačena do rohu a přitom jsem přicházela o věci, na kterých mi vždycky tolik záleželo.

Potlačila jsem slzy vzteku. Na pláč jsem byla příliš unavená.

Místo toho jsem se soustředila na plánování. Jediným způsobem, jak dát všechno do pořádku, bylo ukončit Selekcí.

Přestože jsem občas stále pochybovala o své touze stát se princeznou, byla jsem rozhodnutá, že chci patřit Maxonovi. Pokud k tomu mělo dojít, nesměla jsem jen nečinně sedět a čekat. Vzpomněla jsem si na svůj poslední rozhovor s králem, a zatímco jsem čekala na komorné, nervózně jsem přecházela po komnatě sem a tam.

Rozrušením jsem sotva dýchala, natož abych měla pomyslení na jídlo. Musela jsem se ovšem přemoci. Potřebovala jsem s Maxonem nějak pokročit, a to rychle. Podle toho, co mi řekl král, jiné dívky princezi bez obalu nadbíhaly a nebály se využít i svých fyzických půvabů. Kromě toho mě také označil za příliš obyčejnou na to, abych se jim v téhle oblasti mohla vůbec rovnat.

A jako by můj vztah s Maxonem nebyl už tak dost komplikovaný, musela jsem si znovu zasloužit jeho důvěru. Netušila jsem, jestli se ho vůbec můžu ještě na něco ptát. Ačkoli jsem měla dojem, že s ostatními dívkami nijak daleko nezašel, nemohla jsem si být úplně jistá. Nikdy předtím jsem se ho nesnažila vyloženě svést – k většině intimních chvil, které jsme spolu prožili, došlo prakticky nezáměrně – jenže jsem nemohla doufat, že když se budu dál chovat jako doposud, bude mu jasné, že o něj mám stejný zájem jako ostatní.

Zhluboka jsem se nadechla, zvedla vysoko bradu a vkročila do Hodovní síně. Přišla jsem schválně o minutu či dvě později, aby už všichni byli usazení kolem stolu. To mi také vyšlo, nicméně reakce byly mnohem lepší, než jsem čekala.

V úkloně jsem nechala vyklouznout jednu nohu z dlouhého rozparku, který ji odhalil až po stehno. Moje šaty měly tmavě rudou barvu, byly bez ramínek a s hlubokým výstřihem na zádech. Připadalo mi, že komorné musely použít nějaké čáry máry, aby ze mě šaty nesklouzly. Když jsem se narovнала, upřela jsem pohled na Maxona, který přestal žvýkat. Kdosi z přítomných upustil vidličku.

Se sklopenýma očima jsem došla na své místo a posadila se vedle Kriss.

„To jako vážně, Americo?“ zašeptala.

Otočila jsem k ní hlavu. „Co prosím?“ Předstírala jsem, že nechápu.

Odložila stříbrný příbor a chvíli jsme na sebe zůstaly hledět. „Vypadáš jako laciná holka.“

„A ty zase jako žárlivá holka.“

Očividně jsem se trefila, protože Kriss zčervenala. Pak se vrátila k jídlu a já jsem se pokusila uždibnout něco ze svého talíře. Měla jsem příšerně stažený žaludek. Když přede mnou přistál zákusek, rozhodla jsem se, že Maxona přestanu ignorovat. Jak jsem doufala, měl oči jen pro mě. Okamžitě si sáhl na ucho a zatahal si za něj. Nesměle jsem ho napodobila. Pak jsem přeskočila pohledem na krále Clarksona a musela jsem potlačit úsměv. Byl rudý vzteky. Tak tenhle trik jsem zvládla na jedničku.

Omluvila jsem se jako první, abych dala Maxonovi příležitost obdivovat moje šaty i zezadu, a pospíšila jsem si do komnaty. Zavřela jsem za sebou dveře a honem si na róbě rozepnula zip, abych se mohla pořádně nadechnout.

„Jak to šlo?“ vyzvídala Mary, sotva ke mně přiběhla.

„Vypadal celý omráčený. I všichni ostatní.“

Lucy potěšeně vypískla a Anne přišla na pomoc Mary. „My je budeme držet, vy se procházejte,“ nařídila mi a já jsem ji poslechlala. „Přijde dnes večer?“

„Ano. Nevím sice kdy, ale určitě se tu ukáže.“ Posadila jsem se na kraj postele, přičemž jsem si rukama musela šaty přidržovat na břiše, aby ze mě nespadly.

Anne se na mě smutně podívala. „Mrzí mě, že to musíte ještě pár hodin vydržet, ale jsem si jistá, že se to vyplatí.“

Usmála jsem se a snažila se tvářit, jako že mi bolest vůbec nevadí. Komorným jsem řekla, že chci získat Maxonovu pozornost. To, že doufám, že tyhle šaty budou brzy na podlaze, jsem vynechala.

„Máme tu s vámi zůstat, dokud nepřijde?“ zeptala se Lucy, která doslova bublala nadšením.

„Ne, jen mi to pomozte zase zapnout. Chci si ještě něco promyslet,“ odvětila jsem a vstala, aby mi mohly pomoci.

Mary chytila zip mezi prsty. „Stáhněte co nejvíc břicho, slečno.“ Udělala jsem, co mi řekla, a šaty se zapnuly jako nic. Myslela jsem přitom na vojáky, kteří jdou do války. Jiná zbroj, ale úkol stejný.

Dnes večer dobudu muže.

KAPITOLA 2

Otevřela jsem dveře na balkon a vpustila do komnaty svěží vzduch. Dokonce i v prosinci vál pouze jemný vánek, který mě teď šimral na kůži. Do zahrad už nikdo chodit nesměl, ne bez doprovodu stráží, takže tohle bylo jediné, co mi zbývalo.

Ve spěchu jsem v místnosti zapálila svíčky, abych navodila příjemnou atmosféru. Jakmile se ozvalo zaklepání na dveře, sfoukla jsem zápalku, vyskočila na postel, popadla knihu a rozložila kolem sebe šaty. *Ale jistě, Maxone, takhle vypadám vždycky, když čtu.*

„Dále,“ pronesla jsem téměř neslyšně.

Maxon vstoupil a já jsem k němu pomalu zvedla hlavu. V jeho očích, které putovaly po mé setmělé komnatě, jsem zachytila úžas. Pak konečně zaostřil na mě a pohledem sjel po mé vystavené noze.

„Tak tady jsi,“ řekla jsem, zavřela knihu a vstala, abych se s ním přivítala.

Princ za sebou zavřel dveře, a jak se ke mně blížil, nespouštěl oči z mých křivek. „Chtěl jsem ti říct, že dnes večer vypadáš fantasticky.“

Rozhodila jsem si vlasy přes ramena. „Co, v tomhle? To jsem jen vyhrabala ze dna skříně.“

„To jsem rád, že jsi je vytáhla.“

Propletla jsem s ním prsty. „Pojď si se mnou sednout. Poslední dobou tě moc nevidám.“

S povzdychnutím šel se mnou. „Je mi to líto. Od toho útoku, při kterém jsme přišli o spoustu lidí, je situace v paláci dost napjatá. A znáš mého otce. Vyslali jsme strážce i k vašim rodinám, takže máme velmi oslabenou obranu, a s otcem je to horší než obvykle. Nutí mě, abych Selekcii co nejdřív ukončil, ale v tomhle mu neustoupím. Chci si vzít čas na rozmyšlenou.“

Posadili jsme se na kraj postele a já se k němu co nejvíc přiblížila. „Samozřejmě. Tohle by mělo být tvoje rozhodnutí.“

Přikývl. „Přesně tak. Vím, že jsem ti to řekl už nejméně stokrát, ale nesnáším, když na mě někdo tlačí. Dovádí mě to k šílenství.“

Malinko jsem našpulila rty. „Já vím.“

Maxon se odmlčel a nasadil nečitelný výraz. Horko těžko jsem vymýšlela, jak se posunout dál, aniž bych byla příliš vlezlá. Netušila jsem, jak mám volně přejít k romantice.

„Nesměj se mi, ale mám jeden hloupý dotaz. Komorné mě navoněly tímhle novým parfémem. Nezdá se ti moc silný?“ nadhodila jsem a nastavila krk tak, aby si k němu mohl přičichnout.

Jak se ke mně sklonil, nosem mi zavadil o kůži. „Ne, drahá, je moc příjemný,“ řekl mi do křivky svažující se k rameni. Pak mě na ni políbil. Polkla jsem a snažila se zůstat soustředěná. Potřebovala jsem si zachovat určitou kontrolu.

„Jsem ráda, že se ti líbí. Chyběl jsi mi.“

Vtom jsem ucítila, jak mi rukou zajíždí na záda, a otočila jsem k němu hlavu. Díval se mi přímo do očí a naše rty od sebe dělilo jen několik milimetrů.

„Jak moc jsem ti chyběl?“ vydechl.

Jeho pohled spojený s jeho hlubokým hlasem prováděl s mým srdcem hotové divy. „Hrozně moc,“ zašeptala jsem. „Hrozně, hrozně moc.“

Zatoužila jsem, aby mě políbil. Maxon si mě jednou rukou přitáhl blíž a druhou se mi zabořil do vlasů. Nejradši bych rovnou přitiskla rty na jeho, ale šaty mi to nedovolily. A navíc jsem si vzpomněla na svůj plán a opět jsem znervózňela.

Přejela jsem mu po paži až k prstům a dovedla jsem je k zipu na svých šatech. Doufala jsem, že to postačí.

Jeho prsty na okamžik zaváhaly a já jsem se ho užuž chystala vyzvát, aby mi šaty rozepnul, když vyprskl smíchy.

Rázem jsem vystřízlivěla.

„Čemu se směješ?“ zeptala jsem se, celá zhrozená, přičemž jsem se snažila přijít na to, jak nenápadně zklidnit svůj dech.

„Všemu, co děláš. Tohle bylo zatím nejvtipnější!“ Maxon se smíchy zlomil v pase a plácl se do kolen.

„No dovol!“

Potom mi vlepil pusu na čelo. „Vždycky mě zajímalo, jaké by to bylo, kdybys to na mě zkusila.“ Znovu se rozesmál. „Nezlob se, ale musím už jít.“ Dokonce i na způsobu, jakým vstal, bylo znát jeho pobavení. „Uvidíme se ráno.“

A nato odešel. Prostě odešel!

Zůstala jsem sedět jako opařená. Jak mě taková hloupost mohla vůbec napadnout? Maxon o mně možná nevěděl všechno, ale přinejmenším znal velmi dobře mou povahu. A tohle? Tohle jsem nebyla já.

Podívala jsem se na své směšné šaty. Byly příliš vyzývavé. Ani Celesta by nezašla tak daleko. Můj účes byl až moc dokonalý a moje líčení až moc těžké. Maxon pochopil, o co mi jde, už v okamžiku,

kdy vkročil do dveří. S povzdechem jsem obešla komnatu, abych sfoukla všechny svíčky, a přitom jsem myslela jen na to, jak se mu budu moct druhý den podívat do očí.

KAPITOLA 3

Uvažovala jsem o tom, že se vymluvím na střevní chřipku. Nebo na příliš silnou bolest hlavy. Záchvat úzkosti. Prostě cokoli, jen abych nemusela na snídani.

Pak jsem si vzpomněla, jak jsme s Maxonem několikrát mluvili o tom, že musíme být za každou cenu odvážní. To mi zrovna moc nešlo, ale napadlo mě, že když se na snídani přece jen ukážu, možná si u prince trochu napravím reputaci.

V naději, že se mi povede smazat, co jsem předchozí večer provedla, poprosila jsem komorné o nejčudnější šaty, které jsem měla. Jen z toho požadavku pochopily, že se mě nemají na nic vyptávat. Našly mi jedny s límečkem, který byl na teplé podnebí v Angeles nezvykle vysoký, a s rukávy dlouhými až nad lokty. Jejich květinnový motiv byl veselý a naprosto odlišný od včerejší róby.

Při vstupu do jídelny jsem se na Maxona neodvážila ani pohlédnout, nicméně jsem kráčela s hlavou vztyčenou.

Když jsem se na něj konečně nenápadně podívala, zjistila jsem, že se na mě zubí. Při žvýkání na mě mrkl. Honem jsem zase sklo-

pila hlavu a předstírala, že jsem velmi zabraná do svého slaného koláče.

„Ráda vidím, že sis oblékla skutečné šaty,“ neodpustila si Kriss.

„Ráda vidím, že máš dobrou náladu.“

„Co to s tebou probůh je?“ zašeptala.

Celá sklíčená jsem ji odbyla: „Dneska se mnou nic nebude, Kriss. Nech mě na pokoji.“

Na okamžik se zdálo, že mi na to nějak peprně odpoví, ale nakonec jsem jí za to asi nestála. Trochu víc se napřímila a pokračovala v jídle. Kdybych měla předchozí večer u Maxona úspěch, měly by moje odvážné šaty nějaký smysl. Jenže to se nestalo a já jsem nedokázala ani předstírat, že jsem na sebe pyšná.

Odvážila jsem se znovu pohlédnout na prince, a přestože se na mě nedíval, stále se nad jídlem pobaveně ušklíbal. To mi stačilo. Takový příšerný den jsem nehodlala protahovat. Už jsem se chystala omdlít nebo si sevřít břicho nebo udělat cokoli, abych se dostala z místnosti pryč, když vstoupil komorník. Na stříbrném tácu přinášel obálku, kterou v úkloně položil před krále Clarksona.

Král ji otevřel a dopis rychle přelétl očima. „Zatracení Francouzi,“ zamumlal. „Odpusť, Amberly, ale vypadá to, že do hodiny musím odletět.“

„Další problém s obchodní smlouvou?“ zeptala se tiše královna.

„Ano. Měl jsem za to, že jsme se dohodli už před měsíci. V tomhle nesmíme polevit.“ Vstal, odhodil ubrousek na talíř a zamířil ke dveřím.

„Otče!“ zvolal Maxon, který vyskočil na nohy. „Přeješ si, abych letěl s tebou?“

Překvapilo mě, že král na svého syna nevyštěkl nějaký příkaz, což v takových případech obvykle dělal. Místo toho se na Maxona

otočil, střelil po něm ledovýma očima a ostrým hlasem pronesl: „Až se budeš chovat způsobem, jakým se chová král, budeš si moci zkusit, jaké to je, panovat.“ Aniž by dodal cokoli dalšího, odešel.

Maxon zůstal chvíli jako přibitý, v šoku a veřejně ponížený vlastním otcem. Pak se posadil a své matce řekl: „Abych byl upřímný, moc se mi na tu cestu nechtělo.“ Pokusil se tak vtípem uvolnit napětí. Královna se usmála, což samozřejmě musela, a my ostatní jsme dělaly jakoby nic.

Dívky postupně dosnídaly a s dovolením odešly do Dámského salónu. Jakmile jsme v jídelně zůstali jen Maxon, Elise a já, vzhledla jsem k princovi a oba zároveň jsme se zatahali za ucho. Nakonec odešla i Elise a princ a já jsme se setkali uprostřed místnosti. Služebnictvo, které kolem sklízelo ze stolu, nám nijak nevadilo.

„To kvůli mně tě s sebou nevzal,“ poznamenala jsem.

„Možná,“ popíchl mě. „Věř mi, tohle nebylo poprvé, co se mě pokusil shodit, a ve své hlavě má milion důvodů, proč si myslí, že je to tak správné. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby mi to tentokrát udělal jen na truc. Nechce přijít o svou moc, jenže tu bude muset omezit, až se ožením. Ačkoli oba víme, že se trůnu nikdy úplně nevzdá.“

„Mohl bys mě rovnou poslat domů. Nikdy ti nedovolí, aby sis vybral mě.“ A to jsem mu ani nepověděla, jak mě jeho otec po tom, co ho Maxon přemluvil, abych v paláci zůstala, zatlačil do kouta a vyhrožoval mi. Král Clarkson jasně řekl, že mám o našem rozhovoru pomlčet, a já jsem mu nemínila odporovat. Zároveň mě ovšem štválo, že to musím před Maxonem tajit.

„Kromě toho,“ doplnila jsem s rukama založenýma na hrudi, „nevěřím, že si mě tady po tom včerejšku chceš ještě vůbec nechat.“

Princ se kousl do rtu. „Mrzí mě, že jsem se ti smál, ale co jiného jsem mohl dělat?“

„Mě toho napadá spoustu,“ zamumlala jsem, stále v rozpacích nad svým pokusem svést ho. „Připadám si tak hloupá.“ Zakryla jsem si obličej dlaněmi.

„Přestaň,“ pronesl něžně a přitáhl si mě do náruče. „Přisahám ti, že mě to vážně lákalo. Jenže ty nejsi taková.“

„A nebylo by lepší, kdybych taková byla? Nemáme se chovat právě takhle?“ kňourala jsem mu do hrudníku.

„Vzpomínáš na tu noc v úkrytu?“ nadhodil šeptem.

„Ano, ale tam jsme se prakticky loučili.“

„Kdybys z paláce vážně odešla, bylo by to nádherné rozloučení.“

Odtáhla jsem se a plácla ho. Princ se rozesmál, potěšený, že tím rozpaky mezi námi zrušil.

„Zapomeneme na to, dobře?“ navrhla jsem.

„Dobře,“ souhlasil. „Navíc máme nějakou práci, ty a já.“

„Opravdu?“

„Ano. A jelikož je můj otec pryč, tohle bude vhodná doba na to, abychom začali.“

„Tak fajn,“ řekla jsem, nadšená, že budeme mít něco svého, jen my dva.

Maxon si povzdychl, čímž mě trochu znervózněl. Co má asi za lubem? „Máš pravdu, Americo. Otcí se nelíbíš. Jestli se nám to ale povede, nezbude mu než se s tebou smířit.“

„A co se nám má povést?“

„Musíme zařídit, aby ses stala oblíbenkyní lidu.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Na *tomb*le chceš pracovat? Maxone, to se nikdy nestane. V jednom z Celestiných časopisů jsem viděla žebříček oblíbenosti. Od té chvíle, co jsem se pokusila zachránit Marlee, mi lidi nemůžou přijít na jméno.“

„Názory se mění. Přece se nenecháš odradit jedním článkem?“

Nevěřila jsem, že se nám něco takového podaří, ale co jsem mu

na to mohla říct? Neměla jsem na výběr, takže jsem to musela alespoň zkusit.

„Dobře,“ souhlasila jsem. „Ale upozorňuju tě, že to nevyjde.“

S šibalským úsměvem na tváři se ke mně přitiskl a pomalu a dlouze mě políbil. „A já tě upozorňuju, že to vyjde.“

KAPITOLA 4

Do Dámského salónu jsem vešla s hlavou plnou Maxonova nového plánu. Královna se zatím neukázala a dívky se mačkaly u oken a něčemu se smály.

„Americo, pojď sem honem!“ pobídla mě Kriss. Dokonce i Celesta se otočila a se smíchem na mě mávla.

Netušila jsem, co mě čeká, ale přidala jsem se k jejich hloučku.

„Ó panebože!“ vykřikla jsem.

„To je, co?“ libovala si Celesta.

V zahradě za okny běhala kolečka asi polovina strážců z paláce a všichni byli do půl těla nazí. Aspen se zmínil o jakýchsi posilujících injekcích, ale muži očividně také hodně trénovali, aby se udrželi ve špičkové kondici. Přestože jsme byly všechny oddané Maxonovi, pohledu na hezké kluky jsme se neubránily.

„Ten blondák tamhle,“ nadhodila Kriss. „Aspoň myslím, že je blondák. Všichni mají tak krátké vlasy!“

„Mně se líbí tenhle,“ svěřila se tiše Elise, když kolem okna probíhal další strážce.

Kriss se zahihňala. „To je neskutečné, co tady provádíme!“
„Jé, podívejte! Ten s těma zelenýma očima,“ zvolala Celesta, přičemž ukázala na Aspena.

Kriss jako by se zasnila. „S ním jsem tančila o Halloweenu. Je nejen pohledný, ale i vtipný.“

„Já jsem s ním taky tančila,“ pochlubila se Celesta. „Jednoznačně nejhezčí strážce v paláci.“

V duchu jsem se musela smát. Co by o něm asi říkala, kdyby věděla, že býval Šestým?

Sledovala jsem ho při běhu a vzpomínala na to, kolikrát mě jeho silné paže objímaly. Nebylo pochyb o tom, že jsme se od sebe s Aspenem vzdalovali. Existuje způsob, jak zachovat něco z toho, co mezi námi bylo? Co když ho budu jednou potřebovat?

„A který se líbí tobě, Americo?“ vyzvídala Kriss.

Jediný, kdo mi padl do oka, byl Aspen, jenže to mi přišlo hloupé přiznat i jen sama sobě. Radši jsem se z otázky vykroutila.

„Já nevím. Všichni jsou celkem pěkní.“

„Celkem pěkní?“ zopakovala po mně Celesta. „To si snad děláš legraci! Tohle jsou ti největší fešáci, které jsem kdy viděla.“

„Je to jen tlupa polonahých chlapů,“ namítla jsem.

„Právě proto si je aspoň na minutku užij, protože jinak musíš koukat pořád jen na nás tři,“ pronesla pichlavě.

„Jak myslíš. Nicméně Maxon vypadá bez košile stejně dobře jako kdokoli z těchtole strážců.“

„Cože?“ vyjekla Kriss.

Teprve vteřinu po tom, co mi ta slova vyklouzla z úst, jsem si uvědomila, co jsem právě řekla. Najednou se do mě zabodly tři páry očí.

„Kdy přesně jste spolu byli nazí?“ zeptala se Celesta.

„Já jsem nahá nebyla!“

„Ale on byl, ano?“ ujišťovala se Kriss. „To proto sis včera oblékla ty příšerné šaty?“

Celesta zalapala po dechu. „Ty couru!“

„Co prosím?“ ohradila jsem se.

„A co jiného čekáš?“ vyštěkla a založila si ruce na prsou. „Nebo nám řekni, co přesně se stalo a proč si o tobě nemáme myslet nic špatného.“

Jenže jak jsem jim to měla vysvětlit? Když jsem tehdy v úkrytu Maxona svlékala, nešlo o žádný romantický okamžik. Nemohla jsem jim prozradit, že měl záda pokrytá ranami po tom, co ho zbičoval vlastní otec. Maxon si tohle tajemství střežil celý život. Kdybych ho teď zradila, byl by mezi námi konec.

„Celesta se k němu tiskla polonahá v chodbě!“ obvinila jsem ji a ukázala na ni přitom prstem.

Poklesla jí čelist. „Jak o tom víš?“

„To jste s ním už všechny byly nahé?“ zděsila se Elise.

„My jsme nebyli nazí!“ vykřikla jsem.

„Dobře,“ pronesla Kriss a utišila nás. „Tohle si musíme vyjasnit. Co která z vás s Maxonem dělala?“

Na moment jsme všechny ztichly. Nikdo nechtěl začít.

„Já jsem se s ním líbala,“ ozvala se Elise. „Třikrát, ale to je celé.“

„Já jsem s ním nedělala ani to,“ přiznala Kriss. „Ovšem ze svého vlastního rozhodnutí. Chtěl, ale já jsem mu to nedovolila.“

„Vážně? Ani jednou?“ Celesta na ni šokovaně vytréštila oči.

„Ani jednou.“

„Tak to já jsem se s ním líbala už kolikrát.“ Modelka rozhodla vlasy, viditelně spíš hrdá než zahanbená. „Nejlepší to bylo jednou v noci na chodbě.“ Sjela si mě pohledem. „Šuškali jsme si, jak je to vzrušující, když hrozí, že nás někdo přistihne.“

Potom se všechny oči upřely na mě. Vzpomněla jsem si na krále,

který mi naznačil, že ostatní dívky jsou mnohem méně cudné, než si dokážu představit. Teď jsem ale věděla, že to byla jen jedna zbraň z jeho zbrojnice, jen způsob, jak mě ponížit. Tak jsem to vyklopila.

„Já jsem byla první, koho Maxon v životě políbil. Ne Olivia. Nechtěla jsem, abyste to věděly. A taky jsme spolu měli pár... intimnějších okamžiků a právě při jednom z nich Maxon přišel o košili.“

„Přišel o ni? To jako, že se mu sama nějakým kouzlem přetáhla přes hlavu?“ zatlačila na mě Celesta.

„Sundal si ji,“ připustila jsem.

S tím se Celesta ale nespokojila. „Sundal si ji on, nebo jsi mu ji sundala *ty*?“

„Asi oba.“

Po chvíli napětí promluvila Kriss. „Fajn, takže teď všechny víme, jak na tom jsme.“

„A jak na tom jsme?“ nechápala Elise.

Neodpověděly jsme jí.

„Chci jenom říct...“ začala jsem. „Všechny ty okamžiky pro mě byly vážně důležité a na Maxonovi mi opravdu záleží.“

„Chceš snad říct, že nám na něm nezáleží?“ vyštěkla Celesta.

„Tak zrovna u *tebe* jsem si tím jistá.“

„Jak se opovažuješ?“

„Celesto, není žádným tajemstvím, že ti jde hlavně o to, abys měla mocného manžela. Věřím ti, že máš Maxona ráda, ale nejsi do něj zamilovaná. Ty se snažíš získat korunu.“

Aniž by to popřela, obrátila se na Elise. „A co tahle? Ještě jsem od ní neviděla ani špetku citu!“

„Jsem jen zdrženlivá. To bys mohla taky někdy zkusit,“ bránila se honem Elise. Když se takhle najednou rozčílila, hned mi byla sympatičtější. „V naší rodině jsou všechny sňatky dohodnuté. Vě-

děla jsem, že se nevдам z lásky. Možná do Maxona nejsem blázen, ale vážím si ho. Láska může přijít později.“

Kriss soucitně poznamenala: „To zní trochu smutně, Elise.“

„Není to smutné. Na světě jsou důležitější věci než láska.“

Její slova zůstala viset ve vzduchu a my jsme na ni jen mlčky zíraly. To z lásky jsem bojovala za svou rodinu i za Aspena. A teď, přestože mě to děsilo, jsem si byla jistá, že veškeré moje jednání, které se týkalo Maxona (i když bylo jakkoli hloupé), řídil právě tenhle cit. Existuje snad něco důležitějšího?

„No, tak já to řeknu: Miluju ho,“ vybreptla Kriss. „Opravdu ho miluju a chci se stát jeho ženou.“

Tím jsme se vrátily do té příšerné diskuze a já bych se nejradši propadla do země. Co jsem to jen způsobila?

„Fajn. A ty, Americo?“ vyzvala mě Celesta.

Ztuhla jsem a zrychlil se mi dech. Chvilí jsem hledala správná slova.

„Maxon ví, co k němu cítím, a na ničem jiném nezáleží.“

Celesta nad mou odpovědí zakoulela očima, ale přestala na mě dotírat. Nejspíš se bála, že jí to oplatím, pokud mi nedá pokoj.

Všechny čtyři jsme na sebe chvíli jen beze slova hleděly. Selece trvala už několik měsíců a nyní jsme konečně poznaly, jak to v ní skutečně probíhá. Každá jsme nahlédla do vztahů, které měly s Maxonem konkurentky – tedy pokud jde o jistý aspekt těchto vztahů – a dál jsme vedle sebe musely hrát hru.

Vtom do místnosti vstoupila královna a popřála nám dobré ráno. Sotva jsme se jí všechny uklonily, rozešly jsme se do různých koutů salónu. Dřív nebo později k tomu nejspíš dojít muselo. Čtyři dívky a jeden princ. Tři z nás měly už brzy odejít, a to s více než zajímavou historkou o tom, jak jsme strávily podzim.

KAPITOLA 5

Zatímco jsem v knihovně přecházela sem a tam a nervózně si přitom mnula ruce, v duchu jsem se snažila připravit si řeč. Musela jsem Maxonovi vysvětlit, co se stalo, a to dřív, než se to mohl do-slechnout od ostatních dívek. Na tenhle rozhovor jsem se netěšila ani za mák.

„Klepy klep,“ ozvalo se ode dveří. Sotva vešel, všiml si mého ustaraného obličejce. „Co se děje?“

„Slib, že se nerozčílíš,“ začala jsem, když se vydal ke mně.

Jeho krok zpomalil a na tváři se mu objevil opatrný výraz. „Pokusím se.“

„Holky vědí, že jsem tě viděla bez košile.“ Už už mi chtěl položit jistou otázku. „O tvých zádech jsem jim nic neřekla,“ přísahala jsem. „Ačkoli jsem chtěla, protože teď si myslí, že jsme se spolu bůhvíjak muchlovali.“

Usmál se. „Vždyť nakonec to tak bylo.“

„Nedělej si legraci, Maxone! Nesnášejí mě.“

Se stále pobaveným pohledem mě objal. „Pokud tě to uklidní,

nezlobím se. Hlavní je, že jsi neprozradila moje tajemství. Jenom mě trochu udivuje, že jsi jim to řekla. Jak k tomu vůbec došlo?“

Zabořila jsem mu hlavu do hrudníku. „To radši ani nechtěj vědět.“

„Hmm.“ Palcem u ruky mi přejížděl nahoru a dolů po zádech. „Myslel jsem, že se snažíme posílit naši vzájemnou důvěru.“

„To ano. Však tě taky prosím, abys mi důvěřoval, že kdybych ti to řekla, mohlo by to jenom zhoršit situaci.“ Třeba jsem se mylila, ale bála jsem se, že pokud Maxonovi povím o tom, jak jsme šmírovaly polonahé a zpocené strážce, dostala bych nás tak všechny do potíží.

„Tak dobrá,“ řekl nakonec. „Dívky tedy vědí, že jsi mě viděla zčásti obnaženého. Ještě něco?“

Zaváhala jsem. „Taky vědí, že jsem první, koho jsi kdy políbil. A já vím zase o všem, co jsi se kterou dělal nebo nedělal.“

Odtáhl se ode mě. „Cože?“

„Když mi vyklouzlo to o té košili, začaly jsme se mezi sebou obviňovat, dokud každá nevyklopila, jak na tom s tebou je. Víím, že ses už mockrát líbal s Celestou a že bys dávno políbil i Kriss, kdyby ti to dovolila. Všechno jsme si řekly.“

Přejel si dlaní po tváři, a zatímco to zpracovával, udělal po knihovně pár kroků. „Takže nemám vůbec žádné soukromí? Ani trošku? Protože jste si vy čtyři potřebovaly zkontrolovat skóre?“ Byl z toho viditelně rozčarovaný.

„Měl bys být rád. Vždycky ti přece záleželo na upřímnosti.“

Zarazil se a stěrlil po mně pohledem. „Co prosím?“

„Všechno vyšlo na světlo a každá teď aspoň víme, jak na tom jsme. Já osobně jsem za to vděčná.“

Princ obrátil oči v sloup. „Vděčná?“

„Kdybys mi rovnou řekl, že Celesta a já jsme s tebou víceméně

stejně daleko, myslím po fyzické stránce, nikdy bych se ti nevnucovala tak jako včera večer. Tušíš vůbec, jak ponížena jsem se potom cítila?“

Zašklebil se a zase se dal do kroku. „Prosím tě, Americo, vždyť jsi řekla a udělala už tolik bláznivých věcí! Divím se, že ti kvůli něčemu ještě může být trapně.“

Možná za to mohlo moje nižší vzdělání, ale chvíli mi trvalo, než jsem pochopila, že mě vlastně uráží. Vždycky jsem se mu líbila, nebo mi to alespoň tvrdil, a to i přesto, že s ním ostatní nesouhlasili. Odporovalo to snad i jeho vlastnímu přesvědčení?

„Tak já už půjdu,“ pronesla jsem tiše. Nedokázala jsem mu ani pohlédnout do očí. „Omlouvám se, že mi vyklouzlo to s tou košilí.“ Nato jsem se vydala směrem k východu, přičemž jsem si připadala tak maličká, že jsem pochybovala, že si mého úprku vůbec všimne.

„Ale no tak, Americo. Já to tak nemyslel...“

„Ne, to nevádí,“ zamumlala jsem. „Musím si dávat větší pozor na jazyk.“

Vyšla jsem do chodby a po schodišti nahoru. Sama jsem nevěděla, jestli si přeju, aby za mnou Maxon pospíchal, anebo ne. Každopádně za mnou nešel.

Když jsem vstoupila do své komnaty, Anne, Mary a Lucy právě měnily povlečení na posteli a utíraly prach na policích.

„Moje paní,“ pozdravila mě Anne. „Dala byste si čaj?“

„Ne, děkuju, jen si na moment sednu na balkon. Kdyby mě někdo hledal, řekněte, že odpočívám.“

Anne se mírně zamračila, ale přikývla. „Jak si přejete.“

Nějakou chvíli jsem si užívala čerstvého vzduchu a pak jsem se šla věnovat povinné četbě, kterou nám zadala Silvia. Potom jsem si krátce zdřímla a později jsem si zahrála na housle. Dělala jsem prostě cokoli, jen abych se mohla vyhnout dívkám a Maxonovi.

Po dobu nepřítomnosti krále jsme směly jít v komnatách, tak jsem toho využila. Když jsem byla v polovině kuřete na citronu a pepři, ozvalo se zaťukání na dveře. Třeba jsem byla jen paranoidní, ale tušila jsem, že je to Maxon. Nebyla jsem připravená se s ním setkat. Popadla jsem Mary a Anne za ruce a zatáhla je do koupelny.

„Lucy,“ zašeptala jsem. „Řekni mu, že se koupu.“

„Mu? Že se koupete?“

„Ano. Nepouštěj ho dovnitř,“ nařídila jsem jí.

„Co má všechno tohle znamenat?“ divila se Anne, sotva jsem za námi zavřela dveře a přitiskla na ně ucho.

„Slyšíte něco?“ zeptala jsem se.

Obě komorné mě napodobily a čekaly, jestli se k nim přes dveře donese něco srozumitelného.

Poznala jsem jen Lucyin tlumený hlas, pak jsem ale přiložila ucho ke škvíře mezi panty a rozhovor byl najednou mnohem zřetelnější.

„Slečna se koupe, Vaše Výsosti,“ pronesla Lucy klidně. Takže to je Maxon.

„Aha. Doufal jsem, že ještě neskončila s večeří. Myslel jsem, že bych se najedl s ní.“

„Rozhodla se, že se vykoupe před jídlem.“ Lucyin hlas se mírně roztřásl. Nebylo jí příjemné, že musí lhát.

No tak, Lucy. Vydrž to ještě.

„Chápu. Mohla byste jí vzkázat, ať pro mě pošle, až skončí? Rád bych s ní mluvil.“

„Ehm... ona se asi bude koupat dlouho, Vaše Výsosti.“

Maxon se na okamžik odmlčel. „Aha. Dobrá tedy. Řekněte jí prosím, že jsem se stavil, a ať pro mě pošle, pokud se mnou bude chtít mluvit. A povězte jí také, že na hodině nezáleží – přijdu kdykoli.“

„Ano, pane.“

Dlouho bylo ticho. Už jsem si začínala myslet, že odešel.

„Ehm, děkuji,“ řekl nakonec. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc, Vaše Výsosti.“

Zůstala jsem schovaná ještě několik vteřin, abych se ujistila, že skutečně odešel. Když jsem vyšla z koupelny, Lucy stála ještě pořád u dveří. Všechny komorné na mě zvědavě hleděly.

„Dnes večer chci být prostě sama,“ vysvětlila jsem vágně. „Vlastně si už půjdu lehnout. Můžete sklidit ze stolu? Půjdu se připravit do postele.“

„Přejete si, aby u vás jedna z nás zůstala?“ zeptala se Mary. „Pro případ, že byste se rozhodla poslat pro prince?“

V jejich očích jsem viděla, jak v to doufají. Musela jsem je ale zklamat.

„Ne, potřebuju si odpočinout. S Maxonem se uvidím zítra ráno.“

Ten večer jsem šla spát s nepříjemným pocitem, že mezi mnou a Maxonem zůstalo něco nevyřešeného. Momentálně jsem ale nevěděla, jak s ním mám mluvit. Nedávalo to smysl. Ve snaze upevnit a udržet náš vztah jsme se ocitli už stokrát nahoře a stokrát dole, ovšem pokud se nám to mělo podařit, bylo jasné, že před sebou máme ještě dalekou cestu.

Před svítáním mě probudilo světlo z chodby, které zalilo mou komnatu. Promnula jsem si oči a uviděla před sebou strážce.

„Lady Americo, vzbudte se, prosím,“ zašeptal.

„Co se děje?“ zeptala jsem se a přitom zívla.

„Máme pohotovost. Potřebujeme vás dole v přízemí.“

Vtom mi ztuhla krev v žilách. Něco se stalo mojí rodině, vím to. Poslali jsme jim strážce, varovali jsme je, že k tomu může dojít, ale

rebelové je všechny dostali. Totéž se přihodilo Natalii. Po tom, co rebelové zavraždili její mladší sestru, se domů vrátila jako jedináček. Nikdo z našich příbuzných už není v bezpečí.

Odhodila jsem příkrývku, popadla župan a pantofle. Co nejrychleji jsem proběhla chodbou a vyrazila dolů po schodech, na kterých jsem dvakrát málem zakopla.

V přízemí jsem uviděla Maxona, jak soustředěně mluví s jedním strážcem. Pospíšila jsem si za ním a v té chvíli jsem z hlavy vypustila všechno, co se mezi námi za poslední dva dny událo.

„Co se jim stalo?“ vyhrkla jsem, přitom jsem jen stěží potlačovala slzy. „Jak zlé to je?“

„Cože?“ užasl a nato mě nečekaně objal.

„Mí rodiče, mí sourozenci. Jak jsou na tom?“

Maxon si mě odtáhl na délku paží a podíval se mi do očí. „Jsou v pořádku, Americo. Odpusť mi to. Mělo mě napadnout, že to bude to první, co si pomyslíš.“

Zaplavila mě taková úleva, až se mi chtělo brečet.

Maxon se zatvářil poněkud zmateně a pokračoval: „V paláci jsou rebelové.“

„Cože?“ vyjekla jsem. „Proč se neutíkáme schovat?“

„Nejsou tu, aby na nás útočili.“

„A *proč* tu teda jsou?“

Povzdychl si. „Jde pouze o dva rebely ze Severního tábora. Nejsou ozbrojení. Chtějí si promluvit se mnou a... s tebou.“

„Proč se mnou?“

„Tím si nejsem jistý, ale právě se za nimi chystám, tak jsem ti chtěl dát šanci, abys byla u toho.“

Shlédla jsem ke svému oblečení a rukou jsem si pročísla vlasy. „Jsem v noční košili.“

Maxon se usmál. „To nevádí, nejde o nic formálního.“

„A ty chceš, abych s nimi mluvila?“

„To je na tobě. Zajímaloby mě ale, proč si přejí mluvit zrovna s tebou. Pochybuju, že mi to řeknou, když tě s sebou nepřivedu.“

Přikývla jsem a zvažila to. S rebely se mi mluvit tedy moc nechce. Přestože u sebe nemají zbraně, zcela určitě jsou mnohem nebezpečnější než já. Pokud si ale Maxon myslí, že to zvládnu, asi bych měla...

„Tak dobře,“ rozhodla jsem. „Dobře.“

„Slibuju, že se ti nic nestane, Americo.“ Malinko mi stiskl prsty u ruky, kterou svíral. Pak se otočil ke strážci. „Veďte nás. Pistoli si nechte pro jistotu odjištěnou.“

„Samozřejmě, Vaše Výsosti,“ odpověděl muž a doprovodil nás za roh do Velkého sálu, kde obklíčení dalšími strážci stáli dva lidé.

Velmi brzy jsem v zástupu uniforem objevila i Aspena.

„Mohl byste odvolat své psy?“ zeptal se jeden z rebelů. Byl to vysoký, štíhlý blondák. Holiny měl celé zabláčené a oblečením připomínal Sedmého: kapsáče ze silné látky zabrané tak, aby mu nepadaly, a pod obnošenou koženou bundou spravovaná košile. Na krku mu visel dlouhý řetízek se zrezavělým kompasem. Neměl zrovna příjemný vzhled, ale nešel z něj strach, což mě velmi překvapilo.

Ještě víc mě překvapila skutečnost, že jeho partákem byla dívka. Také přišla v holínách, ale jako by se snažila o alespoň minimální eleganci, na sobě měla legíny a sukni, která byla ušitá ze stejné látky jako mladíkovy kalhoty. Ačkoli ji obléhaly stráže, stála sebevědomě s vystrčeným bokem. I kdybych si nepamatovala její obličej, její bundu bych poznala kdekoli a kdykoli. Tlustá džínová a ozdobená asi tuctem vyšitých květín.

Aby se mi připomněla, uklonila se mi jako tehdy v lese. Přiškraceně jsem se zasmála.

„Co se děje?“ podivil se Maxon.

„Později,“ zašeptala jsem.

Zmatený, ale uklidněný mi znovu povzbudivě stiskl ruku a opět se zaměřil na naše hosty.

„Přišli jsme za vámi v míru,“ pronesl mladík. „Nejsme ozbrojení, vaše strážce nás prohledaly. Chápu, že se nehodí, abysme vás žádali o soukromí, ale chceme s vámi probrat věci, které by neměl slyšet nikdo jiný.“

„A co America?“ zeptal se Maxon.

„Chceme mluvit i s ní.“

„Z jakého důvodu?“

„Jak už jsem řekl,“ nadhodil mladík téměř drze, „nikdo z vašich chlapů by nás neměl slyšet.“ A rukou přejel ve vzduchu kolem dokola.

„Pokud jí zkřívíte jen vlas...“

„Vím, že nám nedůvěřujete, a ani se vám nedivím, ale v našem zájmu není ublížit ani jednomu z vás. Chceme si jen promluvit.“

Maxon se asi na minutu zamyslel. „Vy,“ rozkázal jednomu strážci, „postavte sem stůl a čtyři židle. Pak se všichni, prosím, stáhněte ke stěnám, abychom měli s našimi hosty trochu prostoru.“

Strážci prince poslechli a my čtyři jsme zůstali chvíli v nepřijemném tichu. Když nám přichystali stůl a k němu proti sobě dvě a dvě židle, Maxon nás gestem vyzval, abychom se posadili.

Strážci ustoupili a beze slova se rozestavili po obvodu místnosti, načež upřeli oči na oba rebely, připravení zasáhnout v jakémkoli okamžiku.

Jakmile jsme došli ke stolu, mladík natáhl k Maxonovi ruku. „Možná by nebylo špatné, kdybysme se představili.“

Princ si ho sjel ostražitě pohledem, ale vyhověl mu. „Maxon Schreave, váš panovník.“

Mladík se uchechl. „Moc mě těší, pane.“

„A vy jste?“

„August Illeá, k vašim službám.“

KAPITOLA 6

S Maxonem jsme si vyměnili překvapený pohled a pak jsme se podívali zase na rebely.

„Slyšeli jste správně. S tímhle slavným jménem jsem se narodil a jednou ho převezme i tahle dívka, až se stane mojí ženou,“ pronesl August a hlavou kývl ke své společnici.

„Georgia Whitakerová,“ představila se. „A tebe samozřejmě známe, Americo.“

Věnovala mi další úsměv a já jsem jí ho oplatila. Ne že bych jí úplně důvěřovala, ale rozhodně jsem k ní necítila nenávist.

„Otec měl tedy pravdu,“ povzdychl si Maxon. Nechápala jsem. Věděl snad, že se kolem potulují Gregoryho přímí potomci? „Říkal, že si jednou přijdete nárokovat korunu.“

„O vaši korunu nestojím,“ ujistil ho August.

„To je dobře, protože tuhle zemi mám v úmyslu vést já,“ ucedil Maxon. „Vychovali mě k tomu. A jestli si myslíte, že si sem můžete jen tak přijít a prohlašovat, že jste Gregoryho prapravnuk...“

„Já o vaši korunu nestojím, Maxone! O svrnutí monarchie jde

především Jižanským rebelům. My máme jiné cíle.“ August se posadil a pohodlně se opřel. Pak nám, jako by byl hostitelem on, naznačil, abychom si přisedli.

Znovu jsme se na sebe s Maxonem podívali, ale poslechli jsme ho. Georgia si také honem sedla. August si nás chvíli mlčky prohlížel. Buď nás studoval, nebo se rozhodoval, čím začít.

Maxon, jako by nám chtěl připomenout, kdo tu velí, ticho promluvil. „Dali byste si čaj nebo kávu?“

Georgia se celá rozzářila. „Kávu?“

Při jejím nadšení jsme se já ani Maxon neubránili úsměvu. Princ se otočil na nejbližšího strážce. „Mohl byste nám poslat služku s kávou, prosím? A ať je ta káva pořádně silná.“ Potom se pohledem vrátil k Augustovi.

„Neumím si představit, co po mně můžete chtít. Zdá se, že jste přišli schválně v dobu, kdy palác spí, a hádám, že tuhle návštěvu budete chtít udržet v tajnosti. Řekněte tedy, co máte na srdci. Nemůžu vám slíbit, že vám vyhovím, ale vyslechnu si vás.“

August přikývl a naklonil se nad stůl. „Už celá desetiletí pátráme po Gregoryho denících. To, že existují, víme už dlouho, ale teprve nedávno nám to potvrdil zdroj, který nemůžu prozradit.“ Nato se podíval na mě. „Jen abys věděla, tvoje prezentace ve Zprávách nám to neodhalila.“

Vydechla jsem úlevou. Jakmile totiž deníky zmínil, lekla jsem se a připravila se na to, že si to Maxon přidá na seznam hloupostí, které jsem dosud udělala.

„My jsme nikdy o svržení monarchie neusilovali,“ pokračoval August zase k princovi. „I když vznikla zkaženým způsobem, nemáme nic proti panovníkovi v čele naší země. Obzvlášť pokud se jím stanete vy.“

Maxonovi se hrudník nenápadně nadmul pýchou. „Děkuji.“

„Nám jde o jiné věci, o lidské svobody a práva. Chceme si sami jmenovat představitele funkcí a hlavně žádáme zrušení kast.“ August to říkal, jako by to bylo jednoduché. Kdyby viděl, jak mou prezentaci ve Zprávách nekompromisně ustříhli, tak by si to nemyslel.

„Vy ke mně mluvíte, jako bych už seděl na trůnu,“ zareagoval znepokojeně Maxon. „I kdyby to bylo možné, nemohl bych vám jen tak vyhovět.“

„Jste ale těmto myšlenkám otevřený?“

Maxon zvedl ruce a dlaněmi je položil na desku stolu, přičemž se mírně naklonil. „Na tom, čemu jsem otevřený, teď vůbec nesejde. Já nejsem král.“

August se s povzdechem podíval na Georgiu. Jako by spolu komunikovali i beze slov. Fascinovalo mě, jak harmonicky působili. Nacházeli se ve velmi delikátní situaci – do které šli pravděpodobně s tím, že se z ní možná už nedostanou – přitom se nebáli skrývat náklonnost, kterou cítili jeden pro druhého.

„A proč vlastně Americe nevysvětlíte, kdo jste?“ dodal Maxon. „Myslím, že bude nejlepší, když to uslyší přímo od vás.“

Došlo mi, že Maxon tak chce získat čas na přemýšlení, ale nevadilo mi to. Toužila jsem dozvědět se víc a konečně pochopit.

August se sarkasticky uchechl. „To je *opravdu* zajímavý příběh,“ pronesl hlasem, jehož tón sliboval, že vyprávění bude stát za to. „Jak určitě víš, Gregory měl tři děti: Katherine, Spencer a Damona. Katherine provdal za prince, Spencer zemřel a Damon zdědil trůn. Když potom zemřel Damonův syn Justin, korunním princem se stal Porter Schreave, a to sňatkem s mladou vdovou po Justinovi, která o tři roky dřív vyhrála v Selekcii. A tak jsou dnes královskou rodinou Schreaveovi. Všichni z rodu Illeá měli být už po smrti, ale to nejsme.“

„Je vás víc?“ zeptal se Maxon s nadějí, že uslyší nějaká čísla.

August jen přikývl. Klapot podpatků nás upozornil na blížící se služku. Maxon si přiložil prst k ústům. Nevěřila jsem ale, že by si August dovolil mluvit, pokud nám byla na doslech. Služebná položila na stůl táč a všem nám nalila kávu. Georgia se okamžitě vrhla na svůj šálek. Já jsem kávu zrovna moc nemusela, byla na mě příliš hořká, ale věděla jsem, že mi pomůže zůstat bdělá, tak jsem ji také přijala.

Než jsem se stačila napít, Maxon přede mě posunul cukřenku. Znal mě už celkem dobře.

„Pokračujte, prosím,“ vyzval Maxon mladíka. Sám pil svou kávu neoslazenou.

„Spencer totiž nezemřel,“ vysvětlil August rovnou. „Věděl, jak se jeho otec zmocnil země, i to, že jeho sestra byla prakticky prodána muži, kterého nesnášela. Tušil, že stejný osud čeká i jeho. To nechtěl dovolit, a tak utekl.“

„Kam šel?“ zeptala jsem se. Bylo to vůbec poprvé, co jsem promluvila.

„Ukřýval se u příbuzných a u přátel, nakonec na severu založil tábor s lidmi, kteří smýšleli stejně jako on. Sever je chladnější, divočejší a jen málokdo si na něj tróufne. Většinu času si tam žijeme v klidu.“

Nato do něj Georgia dloubla, poněkud ohromená.

August se vzpamatoval. „Nejspíš jsem vám právě poradil, kde na nás máte zaútočit. Chtěl bych vám ovšem připomenout, že my jsme nikdy nikoho z vašich lidí nezabili a vždycky se snažíme, abysme je ani nezranili. Nám jde odjakživa pouze o zrušení kast. K tomu jsme potřebovali důkaz o tom, že Gregory byl skutečně podlý muž a kasty zařídil jen pro své dobro. America na to ve Zprávách narazila a možná bysme toho mohli využít. Jenže to nechceme, pokud to nebude nutné.“

Maxon se dlouze napil a odložil svůj šálek. „Já opravdu nevím, co si mám s těmito informacemi počít. Jste přímý potomek Gregoryho, ale o korunu nestojíte. Hledáte věci, které vám může poskytnout pouze král, a dnes jste požádali o schůzku mě a jednu dívku z Elity. Můj otec ani není v paláci.“

„To samozřejmě víme,“ řekl August. „Tenhle okamžik jsme zvolili schválně.“

Maxon si povzdychl. „Pokud nechcete korunu, ale jen věci, které vám nemůžu dát, proč tu vlastně jste?“

August a Georgia si vyměnili pohledy. Jako by se připravovali na nejdůležitější část rozhovoru.

„Přišli jsme za vámi, protože víme, že jste rozumný muž. Pozorujeme vás celý váš život a vidíme to i ve vašich očích. Vidím to i právě teď.“

Zvědavá na princovu reakci jsem ho nenápadně sledovala. August pokračoval: „Ani vám se kasty nezamlouvají a nelíbí se vám, jak váš otec drží celou zemi pod palcem. Vy nechcete vést války, o kterých víte, že slouží jen k odvedení pozornosti. Vy si přejete mír. A my skutečně věříme, že až se stanete králem, věci se změní. Čekáme už dost dlouho a jsme připravení v tom i pokračovat. Severní rebelové vám nabízejí své slovo, že už na palác nezaútočí a že se pokusí zastavit, nebo alespoň zbrzdit Jižany. My toho vidíme mnohem víc než vy, co žijete za těmito zdmi. Rádi s vámi uzavřeme spojenectví, pokud nám podáte důkaz o tom, že jste připravený usilovat společně s námi o budoucnost, ve které bude mít illejský lid konečně šanci žít si po svém.“

Zdálo se, že Maxon neví, jak by na to měl odpovědět, tak jsem promluvila já.

„Co vlastně chtějí Jižané? Jde jim jen o to nás pozabíjet?“

August pohnul hlavou tak, že nebylo jisté, zda s ní záporně vrtí,

nebo přikyvuje. „To je součást jejich plánu. Chtějí se zbavit všech svých odpůrců. Velká část populace je utlačovaná a tahle rostoucí skupina je přesvědčená, že může vládnout zemi. Americo, ty jsi Pátá. Jistě ses už setkala s lidmi, kteří nenávidějí monarchii.“

Maxon se na mě po očku podíval. Krátce jsem přikývla.

„Samozřejmě že setkala. Protože když jste na dně, vaší jedinou možností je dávat vinu těm nahoře. Jižané mají ke své nenávisti dobrý důvod – nakonec to byl První, kdo je odsoudil k životu bez naděje na jakékoli zlepšení. Vůdci Jižanů přesvědčují své stoupence, že pokud chtějí získat nazpět, co jim podle nich patří, je třeba vzít to monarchii. Několik lidí nakažených touto jižanskou teorií se nakonec přidalo k nám. Je jasné, že až se Jižané dostanou k moci, nechají si veškeré bohatství pro sebe. Copak to někdy v historii bylo jinak? Mají v plánu vyhladit královskou rodinu, převzít velení, naslibovat hory doly a nechat každého tam, kde právě je. Nebo jim situaci ještě zhoršit. Šestí a Sedmí si nijak nepolepší. Jedině těch několik málo, které rebelové využijí pro show. Druzí a Třetí přijdou o všechno. Někoho to možná uspokojí a bude si připadat pomstěný, ale nic se tím nespraví.“

Pokud například zmizí popové hvězdy a ty jejich prostoduché písničky, o práci přijdou i hudebníci, jejich propagátoři i majitelé obchodů s hudbou. Když Jižané odstraní osobu nahoře, zničí tak tisíce dalších pod ní.“

August se na okamžik odmlčel. Tvářil se opravdu ustaraně. „Bylo by to jako mít druhého Gregoryho, akorát horšího. Jižané jsou mnohem krvežíznivější, než si umíte představit, a země by se z jejich vlády jen tak nezotavila. Šlo by o starý známý teror, akorát pod jiným jménem... a váš lid by trpěl víc než kdykoli předtím.“ Pohlédl Maxonovi do očí. Najednou jako by si ti dva mladíci rozuměli. Snad to bylo tím, že oba byli zrození k tomu stát se vůdci.

„Všechno, co po vás chceme, je důkaz, že jste s námi. Pak uděláme cokoli, abysme vám pomohli změnit stav věcí, a to mírumilovně a spravedlivě. Váš lid si zaslouží šanci.“

Maxon upřel oči do stolu. Nedokázala jsem si ani představit, co všechno se mu honí hlavou. „Jaký důkaz?“ zeptal se váhavě. „Peníze?“

„Ne,“ odvětil August téměř se smíchem. „Těch máme víc, než si myslíte.“

„Jak je to možné?“

„Máme své sponzory,“ odpověděl prostě.

Maxon chápavě přikývl. Zato já jsem byla víc než překvapená. Sponzoři – to znamená, že existují lidé, kteří je podporují. A kdo ví, kolik jich je! Jak vlastně velká je se všemi těmi sponzory armáda Seveřanů? Kolik lidí z naší země žádá totéž, co nám zde předkládají tihle dva?

„Když ne peníze,“ uvažoval Maxon, „tak co tedy?“

August kývl směrem ke mně. „Vyberte si ji.“

Zakryla jsem si obličej dlaněmi, protože jsem věděla, jak to Maxon vezme.

Než vybuchl, dlouhou chvíli bylo ticho. „Já nestrpím, aby mi někdo říkal, s kým se mám nebo nemám oženit! Tohle je můj život a vy si s ním nebudete zahrávat!“

Když jsem vzhledla, viděla jsem, jak August vstává od stolu. „Zatímco palác si už roky zahrává s životy jiných lidí. Měl byste dospět, Maxone. Jste princ. Pokud tu ztracenou korunu chcete, vezměte si ji. Jenže s takovou výsadou se pojí určitá zodpovědnost.“

Maxonův vztekklý tón a Augustův agresivní postoj znepokojily strážce, kteří se pomalu vydali k nám. Teď už bezpochyby slyšeli každé slovo.

Princ také vstal. „Vy mi nebudete vybírat manželku. Tečka.“

August si beze strachu založil ruce na hrudi. „Výborně! Máme ještě jinou kandidátku, pokud to s touhle nevyjde.“

„Koho?“

August obrátil oči v sloup. „Myslíte si, že vám to řeknu po tom, jak klidně jste zareagoval na tu první?“

„Ven s tím.“

„Tahle nebo tamta, na tom nakonec nezáleží. Potřebujeme jenom vědět, že máte po boku partnerku, která se k našemu plánu taky přiklání.“

„Jmenuju se America,“ pronesla jsem hrdě, přičemž jsem vstala a podívala se mu přímo do očí. „Nejsem žádná *table*. A už vůbec nejsem hračka ve vaší malé revoluci. Dokola mluvíte o tom, jak si každý v Illeá zaslouží šanci na život, který si přeje. A co já? Co moje budoucnost? Mě se to netýká?“

Čekala jsem, až mi někdo odpoví. Pátrala jsem v jejich obličejích. Byli zticha. Pak jsem si všimla, že nás strážci už těsně obestoupili.

Ztišila jsem hlas. „Já jsem taky pro zrušení kast, ale nenechám se sebou manipulovat. Pokud hledáte pěšce do vaší hry, nahore v komnatách je dívka, která prince bezmezně miluje, a udělá všechno, co jí řeknete, pokud jí to nakonec vynese žádost o ruku. A co se týče těch dalších dvou... ať už jim jde o povinnost nebo o slávu, taky na vaši hru přistoupí. Takže si vyberte jednu z nich.“

Aniž bych se omluvila, otočila jsem se a v županu a pantoflích jsem vyrazila uraženě k východu.

„Americo! Počkej!“ zavolala na mě Georgia. Byla jsem už na chodbě, když mě dohnala. „Zastav se, prosím tě.“

„Co je?“

„Nezlob se na nás. Mysleli jsme, že ty a princ jste do sebe zami-

lování. Netušili jsme, že mu nabízíme něco, co mu není po vůli. Byli jsme si jistí, že bude souhlasit.“

„Vy to nechápete. Princ už je unavený z toho, že mu někdo pořád něco prikazuje. Vůbec netušíte, čím si prochází.“ Vtom se mi do očí začaly hrnout slzy. Zamrkala jsem, abych je zaplašila, a radši jsem se soustředila na výšivky na její bundě.

„Víme toho víc, než si myslíš,“ řekla. „Možná ne úplně všechno, ale dost. Selekcí sledujeme opravdu pozorně a připadalo nám, že vy dva si rozumíte. Kdykoli je s tebou, vypadá tak šťastný. Víme taky, že jsi zachránila svoje komorné.“

Okamžik mi trvalo, než mi došlo, co to znamená. Kdo jim dělá v paláci špeha?

„Taky jsme viděli, co jsi udělala pro Marlee. Poprala ses za ni. A ta tvoje prezentace před pár dny...“ Odmlčela se, aby se zasmála. „... to chtělo pořádnou kuráž. Holka, co má kuráž, by se nám hodila.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Já nejsem žádná hrdinka. Většinou si vůbec nepřipadám statečná.“

„No a? Nezáleží na tom, jak ti tvůj charakter připadá; důležité je, jak se projevuješ. Ty, víc než kterákoli jiná z Elity, jednáš spravedlivě a nepřemýšlíš o tom, jaké to pro tebe bude mít důsledky. Maxonovi zůstaly opravdu skvělé kandidátky, jenže ony si pro zlepšení situace ruce neušpiní. Ne tak spontánně jako ty.“

„Ale já jsem většinu z těch věcí udělala ze sobectví. Marlee pro mě byla důležitá a stejně tak i moje komorné.“

Georgia ke mně přistoupila blíž. „A měly pro tebe tyhle činy nějaké nepříjemné důsledky?“

„Ano.“

„A ty jsi o nich jistě předem věděla. Přesto ses těch dívek zastala, protože ony to udělat nemohly. V tomhle jsi výjimečná, Americo.“

Tohle byla úplně jiná pochvala, než na jaké jsem byla zvyklá. Táta mi říkával, že krásně zpívám, a od Aspenu jsem v minulosti několikrát slyšela, že jsem to nejhezčí, co kdy viděl... ale tohle? Úplně mě to sebralo.

„Abych pravdu řekla, divím se, že tě král po tom všem, co jsi udělala, v paláci nechal. Ta tvoje prezentace ve Zprávách...“ Místo toho, aby větu dokončila, obdivně hvízdla.

Zasmála jsem se. „To se vsaď, že zuřil.“

„Nemohla jsem uvěřit, že jsi z toho vyšla živá a zdravá!“

„Bylo to ale jen o fous. Od té doby mám skoro každý den pocit, že mě každou chvíli vykopnou.“

„Maxonovi se ale líbíš, že ano? Vždyť nejsem slepá...“

Pokřčila jsem rameny. „Někdy jsem si tím naprosto jistá, jindy pochybuju o všem. Zrovna dneska to není fajn. Vlastně ani včera nebylo. A musím přiznat, že ani předevčírem.“

Georgia pokývala hlavou. „My ti fandíme každopádně.“

„Mně a ještě někomu,“ opravila jsem ji.

„Pravda.“

Ani tentokrát neprozradila, o koho se jedná.

„Co měla znamenat ta poklona tehdy v lese? To sis ze mě jenom utahovala?“ zeptala jsem se.

Usmála se. „Já vím, že z našeho chování to tak vždycky nevypadá, ale nám na královské rodině opravdu záleží. Pokud o ni přijdeme, zvítězí Jižané. A pokud se dostanou k moci... no, slyšela jsi přece Augusta.“ Potřásla hlavou. „Nicméně tehdy v lese jsem si byla jistá, že mám před očima svou budoucí královnu, a tak mě napadlo, že to nejmenší, co si zasloužíš, je poklona.“

Její uvažování mi přišlo tak praštěné, že jsem se znovu rozesmála. „Neumíš si ani představit, jak příjemné je mluvit s holkou, se kterou nesoutěžím.“

„Už to trvá dlouho, co?“ zeptala se soucitně.

„A čím méně nás je, tím je to horší. To jsem sice tušila, ale... připadá mi, že nejde tak o to, aby si z nás Maxon vybral tu nejlepší, jako spíš o to, aby si nevybral ty *ostatní*. Nevím, jestli to, co říkám, dává smysl.“

Georgia přitakala. „Dává. Jenže tak to prostě v Selekcí chodí a ty ses do ní přihlásila.“

Uchechtla jsem se. „No, takhle to vlastně nebylo. K tomu, abych se šla zapsat, mě spíš přemluvili. Já jsem nechtěla být princezna.“

„Vážně?“

„Vážně.“

Znovu se na mě usmála. „To, že ti nejde o korunu, znamená, že jsi nespíš ta nejvhodnější osoba, která by ji měla dostat.“

Zůstala jsem na ni zírat. V jejích očích jsem poznala, že tomu skutečně věří. Nejradši bych se jí zeptala na víc, ale vtom z Velkého sálu vyšli Maxon s Augustem, oba překvapivě klidní. S uctivým odstupem za nimi šel jediný strážce. August se na Georgiu díval tak, jako by ho bolelo být jen několik minut bez ní. Možná proto ho na schůzku doprovodila.

„Jsi v pořádku, Americo?“ zajímal se Maxon.

„Ano.“ Nedokázala jsem mu pohlédnout do očí.

„Měla by ses jít trochu prospat,“ poznamenal. „Všichni přítomní strážci odpřisáhli mlčení a ocenil bych, kdybys mi slíbila totéž.“

„Jistě.“

Můj chladný postoj ho očividně netěšil, ale jak jsem se k němu měla chovat?

„Pane Illeá, bylo mi potěšením. Brzy si opět promluvíme.“ Maxon mu podal ruku a August s ní potřásl.

„Pokud budete cokoli potřebovat, neváhejte se na nás obrátit. Jsme na vaší straně, Vaše Výsosti.“

„Děkuji.“

„Georgio, pojďme. Někteří ze strážců vypadají, že by nás s radostí zastřelili.“

Dívka se zahihňala. „Tak zase někdy, Americo.“

Přikývla jsem, třebaže jsem si byla jistá, že už ji nikdy neuvidím. Trochu mě to rozesmutnilo. Georgia prošla kolem Maxona a vzala Augusta za ruku. Se strážcem v patách vyšli otevřenými dveřmi ven z paláce a prince a mě nechali samotné ve foyer.

Maxon na mě pohlédl, já jsem jen něco zamumlala, přičemž jsem ukázala ke schodišti a vydala se k němu. Jeho rychlá námitka proti sňatku se mnou jen zhoršila mou bolest ze slov, která mi den předtím řekl v knihovně. Myslela jsem, že potom, co jsme spolu zůstali v úkrytu, si vzájemně rozumíme. Jenže najednou se všechno zdálo ještě zamotanější, než bylo v době, kdy jsem v sobě řešila, jak moc mi na něm vlastně záleží.

Netušila jsem, co s námi bude. Nebo jestli se mám nějakým *my* ještě vůbec trápit.

KAPITOLA 7

Přestože jsem se snažila dostat se do své komnaty co nejrychleji, Aspen mě předběhl. Vlastně by mě to ani nemělo překvapovat. Vyznal se v paláci tak dobře, že to pro něj nemohl být problém.

„Ahoj,“ začala jsem trochu nejistě.

V rychlosti mě objal a zase se honem odtáhl. „To je moje holka.“

Usmála jsem se. „Opravdu?“

„Pěkně jsi jim to nandala, Mer.“ Ačkoli riskoval svůj život, přejel mi palcem po tváři. „Zasloužíš si být šťastná. Stejně jako my všichni.“

„Děkuju.“

S úsměvem se dotkl mého zápěstí. Posunul na něm náramek, který mi Maxon dovezl z Nové Asie, a vzal mezi prsty stužku s jeho knoflíčkem. Při pohledu na tu drobnou památku najednou posmutněl.

„Brzy si promluvíme. Doopravdy promluvíme. Musíme spolu leccos probrat.“

Nato se chodbou vydal pryč. S povzdechem jsem si vzala hla-

vu do dlaní. Pochopil snad moji reakci ve Velkém sálu tak, že už nadobro odmítám Maxona? Myslí si, že chci znovu oživit vztah s ním?

Copak jsem Maxona právě *neodmítla*?

Copak jsem si zrovna včera neříkala, že chci, aby Aspen v mém životě zůstal?

Tak proč mi to všechno přijde špatně?

Nálada v Dámském salónu byla ponurá. Královna Amberly psala dopisy a čas od času jsem si všimla, že nás po očku pozoruje. Po včerejšku jsme se vyhýbaly všem činnostem, u kterých bychom spolu musely komunikovat či spolupracovat. Celesta se rozvalovala se stohem časopisů na pohovce, zatímco Kriss si velmi moudře donesla svůj deník, se kterým se usadila opět v blízkosti královny. Proč to nenapadlo mě? Elise si vytáhla sadu pastelek a kreslila cosi u okna. Já jsem seděla v širokém křesle u dveří a četla jsem si.

Takhle rozesazené po celé místnosti jsme se na sebe nemusely ani dívat.

Snažila jsem se soustředit na slova před sebou, ale v myšlenkách jsem se neustále vracela k tomu, koho asi Seveřané chtějí za princeznu, když to nebudu moct být já. Celesta byla velmi oblíbená a lid by ji snadno následoval, ale pochybovala jsem, že si rebelové uvědomují, jak manipulativní umí ta dívka být. Pokud ovšem měli informace o mně, nejspíš dobře znali i ji. Je v ní snad víc, než si myslím?

Kriss byla zlatíčko a v nedávné anketě skončila jako jedna z faveoritek veřejnosti. Nepocházela ze zrovna vlivné rodiny, ale byla princeznou víc než kterákoli z nás. Měla to prostě v sobě. Možná právě tohle na ní bylo lákavé – nebyla dokonalá, zato byla ne-smírně roztomilá. Bývaly doby, kdy bych ji za princeznu chtěla dokonce já sama.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **První**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.